

[Joanna Rønn]

Der findes et punkt om voldtægtsofre og incestofre. På tre linjer oplyses det, at justitsministeren har nedsat et udvalg, og hvem der er formand. Det kunne have været meget interessant at høre noget om, hvad der egentlig er sket i dette udvalg, der blev nedsat i marts 1983 – jeg gentager: i marts 1983.

Ud fra en ligestillingsvinkel må det punkt siges at være noget af det mest interessante og mest aktuelle i justitsministerens redegørelse. I radioen og aviserne omtales daglig episoder, hvor kvinder udsættes for vold og forfølges af tidligere ægtemænd og samlevende, også selv om der er givet polititilhold. Formentlig er de omtalte begivenheder kun toppen af isbjerget. Voldtægtsofres og voldstruede og voldsramte kvinders behandling er et meget alvorligt problem, der må ofres megen opmærksomhed.

Allerede i 1985 skrev jeg til justitsministeren og gjorde opmærksom på, at kvinder, der generes og trues med vold, oplever manglende retsbeskyttelse, afmagt, angst og usikkerhed. Jeg bad justitsministeren om en detaljeret redegørelse for politiets arbejdsmetoder og praksis ved behandlingen af sager, hvor der blev anmodet om polititilhold, og sager om overtrædelse af disse. Samtidig ønskede jeg oplyst, hvornår der iværksættes sanktioner og da hvilke, når et tilhold overtrædes. Socialdemokratiet ønskede at få disse spørgsmål belyst grundigt, fordi vi gerne ville overveje, hvilke initiativer der skulle tages for at styrke retssikkerheden og beskyttelsen af de truede.

Ministeren gav mig ret i, at der var tale om en vigtig problemstilling, og oplyste i sit svar for over et år siden, at spørgsmålet om behovet for at gennemføre ændringer i lovgivningen på dette område for tiden overvejedes i Justitsministeriets udvalg vedrørende behandling af voldtægtssager m.v.

Jeg fulgte sagen op i retsudvalget og spurgte bl.a. om, hvornår udvalgsarbejdet kunne forventes afsluttet. Jeg fik det svar, at udvalget skulle afgive betænkning i løbet af efteråret 1986. Jeg havde derfor forventet, at der i denne handlingsplan var skitseret nogle forslag til, hvilke ændringer der er brug for. Skal der foretages ændringer i lovgivningen eller den administrative praksis? Skal der oprettes krisecentre for mænd? Skal der tilbydes psykologisk og psykiatrisk støtte til de implicerede parter?

Det er min opfattelse, at det haster med en indsats på dette område, og jeg håber, at vi snart får det til debat.

Erling Olsen (S):

Når denne debat er overstået, er det vigtigt, at staten som arbejdsgiver tager yderligere initiativer, sådan at vi kan komme målet et par skridt nærmere. Her vil jeg godt nævne tre punkter:

For det første var fru Lone Dybkjær inde på, at man under Finansministeriet på finansloven kunne oprette en konto, som kunne bruges til at afholde udgifter i forbindelse med vikardækning under barselorlov. Det ligger helt på linje med, hvad vi i Socialdemokratiet har fremsat forslag om, og jeg mener, at den tanke bør støttes kraftigt.

Når vi taler om orlov, sker der jo ofte det i praksis, at en orlov, som en kvinde har taget, betragtes som et karrierebrud. Jeg tror, det er meget vigtigt i det videre arbejde at nå frem til den indstilling, at en sådan orlov ikke betragtes som et karrierebrud.

Og endelig mener jeg, det er meget vigtigt i uddannelsesarbejdet at sørge for, at de kvindelige medarbejdere rundt omkring i styrelserne også reelt får mulighed for at deltage i videreuddannelse.

På disse punkter så jeg meget gerne, at finansministeren tog nogle initiativer.

Alice Brask (KF):

Der er fokuseret på, hvordan danske kvinder har det i dag. Også FN, hvor man fokuserer på kvinder over hele Jorden, har været nævnt. Jeg synes, der også er grund til at hæfte sig ved de problemer, skandinaviske kvinder taler med hinanden om. Og her vil jeg minde om den nordiske kvindekonference, der skal afholdes i 1988, og som jeg mener må blive et vægtigt led i den evaluering, man hele tiden må foretage af det problem, vi har med at gøre her.

Når jeg mener, den konference er så vigtig, så er det, fordi de problemer, som danske kvinder og andre skandinaviske kvinder har i deres hverdag, vil mange kvinder i en del lande få om nogle få år. Derfor vil der blive fokuseret fra udlandet på det, der foregår blandt de skandinaviske kvinder, men især på, hvad der foregår på denne kvindekonference i 1988. Jeg vil håbe, at konferen-